

A park

A park különleges növényzete, majd ennek viszonylag gyors megváltozása (építkezések, gépkocsiforgalom, tudatos kertészeti munka és gondatlan emberi károkozás) számos szerzőt, kutatót vagy újságírókat késztetett elemzésre vagy 'szóvátételre'. A történelmi múltról írja Frisnyák Sándor, hogy 'a Hejő-völgy Dudujkáig terjedő szakaszát néhány évszázaddal ezelőtt még mocsarak, meleg vizű posványok töltötték ki, helyenként pedig a hínár és a vízinövények kusza hálózata miatt a völgy szinte átgázolhatatlan volt.' Leírásában felhívja a figyelmet arra, hogy a 20. század elejének tudatos parkalakítása, növénytelepítése és gondozása következtében 'a tapolcai park különleges növényekből álló kis arborétum'-má vált.

A Magyar Tudományos Akadémia Földrajztudományi Intézetének munkatársai 1990-ben végeztek vizsgálatokat Tapolcán. Tóza István a növényzettel kapcsolatban a következőket írja: 'A tapolcai park eredeti, mocsári növényzetét 1868-ban kezdték el felszámolni, a területet fásítani, parkosítani. 1920-ban egzotikus fa- és cserjefélések telepítésével arborétummá alakították. A park ma természetvédelem alatt áll, jóllehet eredeti nagyságának nyolcad részére zsugorodott a tapolcai családi házas övezet terjeszkedése miatt. A langyos vizű, páradús Hejő-patak közelében szomorú fűzfák, égerek díszlettek. A park csónakázó tavának és a kis Hattyú-tónak a tavi rózsza a dísz, fehér és piros változatban.' A park környékén végzett növényvilág-vizsgálat, vagy egyedi számbavétel szerint 1990-ben a Juno szálloda szomszédságában (Szathmáry Király Pál u.) idős mocsári ciprusokat védtek le. A 312 méter magas Kis-Köves hegy 10 hektáros területén molyhos tölgyes bokorerdővel szegélyezve nagy kiterjedésben maradt meg a mészkősziklagyep. Nagy egyedszámban fordult elő a tavaszi hérics és a magyar zergevirág. Az Iglói úti kemping közelében gyertyános-tölgyes kívánt védelmet. Ebben a társulásban találták a fokozott védelmet igénylő papucskosbort.

Közel egy évtized elteltével a park területén megkönnyíti a vendég tájékozódását, hogy a tavak környéki díszfákat és cserjéket feliratozott táblákkal látta el a város. Az összesen 72 darab, megkülönböztetett védelmet igénylő ritkaságot Balázs D. Oszkár jelezte [...]. Nem a parkhoz, hanem a tóhoz kötődő növényzet az átokhínár, amelynek mennyisége csak becsülhető, hiszen nemcsak a víz felszínét uralja, hanem azt teljes mélységében is.

Csónakázó tó

A tapolcai park 'központi eleme' a csónakázó tó. Egykori kiterjedésének ma már fele, mintegy 11.000 m² (1997-ben pontosan 10.106 m²) felületi nagyságú. Régi képeslapokon égerfákkal borított kis szigetek emelkedtek ki belőle, ami napjainkban is megtalálható. Egy 18 fokos forrás táplálta, amelynek vízhozama percnként 9.000 liter volt. Ez a tó, illetőleg túlfolyása a Hejő patak 'eredője'. A különböző méretek eliszaposodási folyamatra utalnak, vízmélysége folyamatosan csökken. Mai partfala és körülövező sétánya, útburkolata az utóbbi években folyamatosan készült, illetve készül. Ezt megelőzően 1959-ben építették ki a tó - néhol még ma is látható - partfalát, s ekkor alakították ki a csónakkikötőt is. Balázs D. Oszkár 1997-ben végzett vizsgálata alapján tudjuk, hogy a tómederben átlagosan 30 cm vastagságú iszap található, a legnagyobb vízmélysége 1,8 méter és az eredeti meder legmélyebb pontja a felszíntől 2,1 méterre van. A víz a tómederben átlagosan 7,5 naponként teljes mennyiségében kicserélődik.